

ŽIVOT POD PSA

Příběhy o psech, které se vám nebudou líbit

Směkalová | Hobrland | Bábka | Eggenhoffer | Lubena | Horká | Matyášlová | Benda



ŽIVOT POD PSA

Příběhy o psech, které se vám nebudou líbit

Copyright © 2014 Dana Smékalová, Martin Hobrland, Michal Babka, Lucia Eggenhoffer, Robert Lubena, Zuzana Horká, Veronika Matyášová, Ivan Benda.
Všechna práva vyhrazena.

VĚNOVÁNO PRACOVNÍM...
A VLASTNĚ VŠEM PSŮM VŮBEC

Z OBSAHU

Tyto příběhy o psech se vám nebudou líbit.

Smutný příběh jezevčíka Tondy je o tom, na co myslí pes, který svého majitele omrzel.

Temnou minulostí majitelky ovlivněný život věrného asistenčního psa je o tom, že asistenční psi dokážou podpořit svého majitele fyzicky i psychicky. Co ale nedokážou, je bojovat proti nedostatku vůle k životu. Ať už majitel ve svém životě napáchal jakékoli zlo.

O jednom psisku, které stálo v cestě získání dědictví a doplatilo na to je o tom, jak se jeden pes stal snadno odstranitelnou překážkou v majetkovém dědickém řízení.

O svérázných zachráncích psů a jednom cynickém řidiči dodávky je příběh o tom, jak i otrlý šofér bez špetky citu v sobě najde víc rozumu než samozvané zachránkyně psů.

O pejskovi jménem Matýsek, který 18 let dělal všem kolem život lepším je povídka přesně o tom, o čem je její název.

Temná vize budoucnosti jménem vzteklina. Nikde není psáno, že vir dovezený z nelegálních psích importů nemůže být přenosný na člověka.

O Šarykovi, který byl cepovaný a cepovaný a cepovaný je o špatné volbě psiho plemene a všem tom, co s tím může a musí souviset.

Od psiho exkrementu přes napadení psem až po osvobozující rozsudek. Povídka o psím exkrementu. O soudu a rozsudku, který nikdo nečekal.

O chrtovi, který neuměl nic jiného, než běžet za svým štěstím. Inspirováno neblahým osudem bezpočtu psů, jejichž životem se staly psí dostihy.

Těžko na cvičišti, lehký na bojišti — ale vysvětluje to sociálce je zašmodrchaný příběh o jednom psím nedorozumění a dost nepovedeném zásahu pracovnice sociálky.

Na bezohlednost některých majitelů psů doplácet... zase jenom psi ukazuje, jaké to je, když se tváří v tvář potkáte s tím, kdo vám otrávil nejlepšího kamaráda.

O zatoulaném psisku, které nakonec přišlo tomu, kdo ho chtěl zabít, na pohřeb je krátká taškařice na závěr, inspirovaná bizarností našich právních předpisů.

Při čtení může ukápnout nějaká ta slza. Smutku, dojetí nebo smíchu. Mějte kapesník po ruce.

ÚVOD

Člověk a pes žijí spolu pod jednou střechou už přes deset tisíc let. Těžko se ale dá říct, že by se lidé za tu dobu naučili lépe rozumět psímu nitru než člověk doby kamenné, k němuž se do jeskyně přišel ohřát první pes.

Postupně si lidé psy vychovali podle svých potřeb, některé jejich rysy a vlohy zdůraznili, jiné potlačili a vzniklo tak rozsáhlé spektrum plemen.

Lidé se za tu dobu naučili, jak psy cílevědomě cvičit a jak je programově používat k některým pracím, a k výcviku často užívají metody, které vyhovují a jsou srozumitelné spíš té lidské straně vodítka.

Lidé málo vědí, jaký mají psi skutečně pohled na svět a jak fungují uvnitř.

Nezajímají se, jak ovládat psí instinkty, emoce, jejich podvědomí – tomu lidé v poslední době rozumí čím dál tím méně, čím dál tím povrchněji se psy komunikují, čím dál tím víc je považují za

chlupaté lidi. Čím vyspělejší společnost, tím hůř. Když spolu na začátku začali žít člověk a pes, nebylo to takhle, protože to by spolu nikdy nezůstali a psi by od lidí utekli.

Vidět psa jako psa, jako zvíře a rozumět jeho nitru neznámá mít ho míň rád nebo považovat ho za špinavého tvora, který se válí u boudy v prachu, ale naopak, znamená to mít psa spokojenějšího, vyrovnanějšího, který toho pro člověka víc udělá, protože ví, kam patří, má k člověku důvěru, cítí k němu respekt a lásku.

V České republice je mezi jedním a dvěma miliony psů. Troufám si tvrdit, že jen malé procento z nich žije opravdu spokojený psí život, i když jejich páníčkové o tom nemají ani tušení.

Tato kniha by měla trochu přispět k tomu, aby se lidé snažili vyloučit ze svého vztahu ke psům některé špatné momenty a třeba se začali aspoň zajímat o to, jak psům opravdu porozumět.

Ivan Benda

Tyto povídky se vám nebudou líbit. Tak zní podtitul této knížky a její autoři pevně věří, že se vám skutečně líbit nebudou. Že vám pomohou otevřít oči a podívat se na všechna ta psiska jako na skvělé živé bytosti.

Všechny povídky v této knížce jsou inspirovány skutečnými událostmi, fakty nebo momenty ze života psů i lidí. Zbytek je fikce. Avšak nepřiliš vzdálená realitě.

Přejeme vám příjemnou zábavu.

Autoři

SMUTNÝ PŘÍBĚH JEZEVČÍKA TONDY, KTERÝ SVÉHO MAJITELE OMRZEL

D. Smékalová

Psi žijí přítomností, reagují na ni a netrápí se tím, co bylo, ani tím, co bude. Jen když se dostanou do situace podobné té, kterou už jednou prožili, vybaví se jim předešlá zkušenost a podle ní se zachovají. Takže to z lidského pohledu navenek vypadá, že žijí i minulostí, podobně jako lidé.

Nad kruhovou loukou na kraji malého města slunce pomalu postupovalo od nesmělých ranních paprsků přes pálící výheň plného poledního žáru až překročilo polovinu své určené pouti a začalo se vzdalovat západním směrem.

Louka byla pokrytá zářivě zeleným kobercem čerstvě posekané trávy a plná života – v pestrobarevném oblečení po ní pobíhali lidé různého věku, doprovázeni stejně různorodě vypadajícími pejsky.

Dnes se tu koná další ročník „voříškiády“ – výstavy psů bez průkazu původu.

Pejsci a jejich páníčci s maximálním vypětím nasazují své tlapky, ruce a nohy do boje a zdolávají jednu překážku za druhou. Přebíhají přes lávku – někteří statečně a s odhodláním, jiní vystrašeně a s roztřesenými tlapkami; prolézají látkovým tunelem; běhají slalom a dokazují své schopnosti aportovat, mohutně povzbuzováni svými páníčky a nedaleko stojícím obecenstvem.

„Připraví se jezevčík Toník,“ zazněl pokyn organizátorů a z davu se odpojil nejdřív nadšeně poskakující jezevčík s křivýma nohama, za ním pak energická panička v nejlepších letech.

Stejně jako ostatní se postaví na začátek trasy a na povel se rozběhnou – sudí bedlivě pozorují, jak Toník s mírnou podporou paničky přejde lávku, zcela sám se statečně vrhá do tunelu, pak bezchybně probíhá slalom mezi kužely a stejně zdatně plní i ostatní těžké úkoly.

Zdárně proběhli cílem, Toník si od paničky vysloužil pochvalu a piškotek a oba se zapojili zpět k chumlu čekajících, když na trať vyběhl další soutěžící.

Ti dva přitahovali pozornost každého. Nejen tím, jak spokojeně a šťastně vypadal každý z nich, ale

především poutem, které se mezi nimi zdálo být. Rozuměli si beze slov – Toník natáhl úzký čumáček a čichal směrem ke stanu s občerstvením a paní tam zamířila tak samozřejmě, jako by to byla ona, kdo se potřebuje napít.

Stíny se začaly prodlužovat a poslední soutěžící doběhl do cíle. Nastal čas velkých diskuzí a porad, kdy davem prostupovala nervozita a čekání na výsledky.

Když porotci dokončili srovnávání jednotlivých soutěžících, všichni se postavili do dlouhé řady, která se táhla přes celou jednu stranu louky. Teď byli zajedno. Všichni napjatě čekali.

I Toník se posadil a koukal na malou skupinu dvounožců, ze které jeden vystoupil a z listu ve své ruce začal číst. Nerozuměl, co říká, ale velmi dobře cítil, jak se nervozita kolem něj stupňuje. Téměř neslyšně zakňučel, jak ho ten pocit ovládl a roztrásl mu svaly.

Panička mě pohládila po hlavě a usmála se na mě.

„Vydrž – právě nám děkují, že jsme přišli a za chvíli budou vyhlašovat,“ konejší mě. Jako bych to potřeboval. Moc jí sice nerozumím, lépe než kdo

jiný ale znám její pocity a jejich vůni. Víím, že je panička neklidná, zároveň ale poznám, že to není kvůli nebezpečí, spíše s tím má co dělat radost. To je pro mě důležitější, než cokoli, co mi řekne.

Najednou se narovná, když se muž vepředu odmlčel.

„Teď to přijde,“ zašeptala.

„Třetí místo získává nádherná kříženka labradora jménem Beruška!“ zakřičel muž a řada kolem nás vybuchla potleskem a jásotem. Z kraje vyběhl mladý muž s nádhernou žemlovou fenkou, potřásl si packami s mužem, co jejich jména vyhlásil, a odešli kousek dál, kde byl připravený stupínek vítězů. Berušce se na třetí příčku moc nechtělo, pořád lezla na místo nejvyšší, páníček ji ale jemným tlakem donutil zůstat sedět přesně tam, kde má. Nasál jsem její vůni a povzdechl si –tahle krasavice o mě ani pohledem nezavadila, a to jsme se ve stanu sešli nad jednou miskou. Kýchl jsem, jak se mi do nozder připletlo lechtající stéblo trávy a odtrhl pohled od chlupaté krásky.

„Druhé místo si vysloužil kříženec teriéra Sid za své neuvěřitelné výkony při aportu,“ přerušil mužský hlas mé snění.

Situace se opakovala, jen jásot teď byl větší. Cítím, že se panička chvěje a dlobnu ji čumákem